

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

('Ιδε προηγούμενον ἀριθμὸν)

ΚΕΦΑΛ. ΙΒ'.

«Ο Γεώργιος ἀμέσως ἐνόησε τι ἔπρεχεν, εἶπεν ὁ λίγας λέξεις εἰς τὴν Ἰωάνναν, ἥτις εἶχεν ἀκούσει τί ἐπιθύρουν ὁ ὑπασπιστής, καὶ ἐξῆλθε διευθυνόμενος πρὸς τὸ Στραταρχεῖον.

Καθ' ὁδὸν συνήντησε τὸν Στρατηγόν.

— Ποῦ ὑπάγεις, Γεώργιε; ἠρώτησεν· «ἔλα νὰ ἐπιστρέψωμεν νὰ συνομιλήσωμεν ὀλίγον πρὶν ἀναχωρήσης.»

— Δὲν δύναμαι, κύριε Στρατηγέ, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος· «ὁ βασιλεὺς μὲ καλεῖ.»

Καὶ τοῦτο εἰπὼν προὐχώρησε καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθασεν εἰς τὸ Στραταρχεῖον· ἐκεῖ περιέμενεν εἰς τινὰ ἀντιθάλαμον, ἐνῷ ὁ ὑπασπιστής ἐπροχώρησεν εἰς τὸν ἐσώτερον θάλαμον ἵνα τὸν ἀναγγεῖλῃ, ἐπέστρεψε δὲ μετὰ τὴν ἀδειαν νὰ εἰσαχθῇ ὁ Γεώργιος. Οὗτος εἰσῆλθεν εἰς δωμάτιόν τι, ὅπου ὁ βασιλεὺς ἐκάθητο γράφων παρὰ τινὰ τράπεζαν. Νεανίας τις πολιτικὰ φέρων ἐνδύματα ἐλάμβανε τὰ φύλλα, ἅτινα τῷ ἐνεχειρίζεν ὁ βασιλεὺς καὶ τὰ ἐσφράγιζεν ἐντὸς φακέλλων χωρὶς νὰ ἰδῇ τὸ περιεχόμενον.

«Ο Γεώργιος ἔμεινεν ἀπαρτήρητος θεωρῶν τὰ γινόμενα. Ὅτε ὁ βασιλεὺς ἔφθασεν εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον, καθὼς ἤπλωσε τὴν χεῖρά του ἵνα τὸ λάβῃ, προσήλωσεν ὀξύ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Γεωργίου, ὅστις ἵστατο εἰς «προσοχήν»

— Ἐάν δὲν εἶχον καθαρὰν συνειδήσιν, εἶπεν καθ' ἑαυτὸν ὁ Γεώργιος «ἐν τοιοῦτον βλέμμα θὰ μὲ ἔκαμνε νὰ τρέμω.»

«Ο βασιλεὺς ἐτελείωσε τὸ γράψιμόν του, καὶ πάλιν προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ταγματάρχου.

— Ὀνομάζεσαι Βράουν; » ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, » ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος μετὰ σεβασμοῦ.

— Ταγματάρχης Βράουν; Ὑπηρέτησες ἀπὸ ἀπλοῦς στρατιώτης; » Ἐλαβες πιστοποιητικὸν τίτλον εὐγενείας; » ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, μὲ εἰρωνικὸν ὄφρος.

— Μάλιστα, διὰ τῆς χάριτος τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, καὶ τῆς εὐνοίας τοῦ Στρατηγοῦ φὸν Βράουν βέδελ.

— Αἱ χάριτές μου κακῶς ἀνταποδίδονται! »

«Ο Γεώργιος δὲν ἀπήντησεν. Ὁ γραμματεὺς εἶχεν ἤδη σφραγίσαι τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν, καὶ ἀποσυρθῇ εἰς τι κπράθυρον τοῦ δωματίου.

— Με ἐσυκοφάντησας, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς.

«Ο Γεώργιος καὶ πάλιν ἐσιώπησε.

— Μοὶ λέγουσιν ὅτι εἶπες ὅτι ὁ Μέντζελ ἦτο ἄθλιος προδότης! Εἶναι ἀληθές;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω. Λεπτὸν ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ διέφυγε τῶν χειλέων τοῦ νεαροῦ γραμματέως, εἰς τὸ βάθος τοῦ παραθύρου.

«Ο βασιλεὺς ἔρριψεν ἐν βλέμμα πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐμειδίασε πρὸς στιγμὴν καὶ ἐξηκολούθησεν.

— Εἶσαι τολμηρὸς· ἡ παρρησία σου ἐπροξένησε θαυμασμὸν ἐκεῖ πέρα. Τώρα, ἐάν ἔχῃς ἀρκετὸν θάρρος, διηγήσου τὴν ὁλὴν ὑπόθεσιν.

«Ο Γεώργιος ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν. Ἡ φιλαλήθεια καὶ εὐκρίνεία του τὸν παρώρμων νὰ ἐξιστορήσῃ τὸ πᾶν, ἀλλὰ συστολή τις αἰσθήματος τὸν ἀνεχαίτισεν.

— Ἐάν μὲ διατάσσετε, Μεγαλειότατε, νὰ ἐπαναλάβω ὅλα ὅσα διέτρεξαν, θὰ ἀναγκασθῶ νὰ ὑπακούσω, εἶπεν.

— Ἀρκεῖ, ἀπεκριθῇ ὁ βασιλεὺς. Ἐγὼ ἤκουσα τὰ πάντα· ἐστεκόμην εἰς τὸ παράθυρον τοῦτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Ἀλλὰ τοῦ λοιποῦ νὰ ἀπέχῃς τοιούτων βεβιασμένων συμπερασμάτων, διότι δὲν γνωρίζεις ἂν πολὺ ἀκουσίως ἀναγκάζομαι τώρα νὰ ἐνεργῶ ὑποούλως; τώρα μάλιστα, ὁπότε τρία ἢ τέσσαρα μεγάλα ἔθνη συμμαχοῦν ἐναντίον μόνῃς τῆς Πρωσίας.»

— Μεγαλειότατε, ὑπετραύλισεν ὁ Γεώργιος μὲ συγκίνησιν, «τιμωρήσατέ με ὅπως ἀγαπᾶτε· θὰ ἀποδείξω τὴν ἀφοσίωσίν μου διὰ τοῦ ξίφους μου, ἀλλὰ μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ κάμω τὸν ὑποκριτὴν ἢ τὸν κόλακα.»

— Καὶ δὲν θὰ σὲ ἀναγκάσω, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς μὲ φιλικὸν τόνον, ἐγειρόμενος καὶ πλησιάζων πρὸς αὐτόν· «εἶσαι ἀνὴρ γενναῖος, ἀλλὰ καλλίτερος στρατιώτης παρὰ αὐλικός. Καὶ θὰ ἀποδείξῃς τὴν ἀφοσίωσίν σου ἀμέσως. Ἀναχώρησον ἀπόψε διὰ τὸ τάγμα σου εἰς τὰ σύνορα.

— Ἰδοὺ διαταγαὶ ἔγγραφαι· μόνος ἐγὼ γνωρίζω τί περιέχουν. Καὶ ἰδοὺ αἱ ἐσφραγισμέναι ὁδηγαὶ σας· ἔχω γράφει ἐπάνω· «Νὰ ἀνοιχθῇ τῇ 1ῃ Αὐγούστου,» ἐντὸς θέλεις εὐρεῖ τί πρέπει νὰ πράξῃς. Καὶ τώρα χαῖρε, φίλε μου· σοὶ ἐνεπιστεύθην σπουδαίαν ἐντολήν· ἔσο δὲ βέβαιος ὅτι οὐδὲν ἄξιον ἀθλίου προδότου περιέχει αὕτη! »

«Ο Γεώργιος ἔλαβε τὰ ἔγγραφα, ἐχαιρέτησε, καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ. «Ο βασιλεὺς πάλιν τὸν ἐφώνησε

— Στάσου μίαν στιγμὴν· σὺ εἶσαι ὁ Βράουν ἐκεῖνος ὅστις μὲ κατεδίωξε καὶ μὲ ἤρπασεν ὡς ἄν τρελλὸς πλησίον τῆς Ὀπικελν, μετὰ τὴν μάχην τῆς Μόλλνιτς; »

— «Ο ἴδιος, τῆς Μεγαλειότητός σας ὑπηρέτης, ἀπήντησεν ὁ Ταγματάρχης.

— Σὰ εὐχαριστῶ δι' αὐτὸ, φίλε μου. Ἐλπίζω δὲ ὅτι πάλιν θὰ ἀνταμωθῶμεν.» Ἐπειτα ἐπιθέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Γεωργίου, ἐξηκολούθησε. «Θέλεις νὰ σοὶ εἴπω τί μὲ εὐχαρίστησε τώρα δά; Τὸ ὅτι δὲν μοι

ὀπενθύμισες ὅτι τὸ ὄνομά σου δὲν εἶναι πλέον Βράουν ἀλλὰ Βράουν φὸν Βέδελ. Τώρα, ὕπαγε. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δικαίαν ἔχω πεποίθησιν ἐπὶ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ πιστότητά σου, ἂν καὶ ὑπάρχει κίνδυνος εἰς αὐτὴν τὴν ἐντολὴν τὴν ὁποίαν σοὶ ἔδωκα.»

— Ἡ ζωὴ μου ἀνήκει εἰς τὸν βασιλέα μου καὶ εἰς τὴν πατρίδα μου» ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ Γεώργιος.
(ἀκολουθεῖ)

Ο ΟΠΑΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ.

Τοιοῦτον ὄνομα φέρει εἰκὼν τις ὑπὸ ἄγγλου ζωγράφου, παριστάνουσα νέον εὐγενοῦς ὕφους, ὀψηλὸς μωμον καὶ εὐρωστον εἰς τὴν ὀπλοθήκην τῆς πατρικῆς του οἰκίας, ἐν τῇ μέσῃ τῶν γονέων καὶ ἀδελφῶν του, αἰτινες τὸν ἐνδύουν μὲ τὴν βαρεῖαν σιδηρᾶν πανοπλίαν τὴν ὁποίαν ἐφόρουσιν οἱ πολεμισταὶ κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας. Μέρος τοῦ ἐφοπλισμοῦ τούτου ἦτο ζεῦγος χρυσῶν πληκτρῶν, τὰ ὁποῖα μόνοι οἱ ἱππῶται μετὰ τὴν χειροτονίαν των εἶχον δικαίωμα νὰ φέρουν. Ἡ δὲ χειροτονία αὕτη ἦτο τὸ σπουδαιότατον συμβάν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν ἐνὸς νέου εὐγενοῦς τῶν χρόνων ἐκείνων, διότι τὸν ὑπεχρέωνε νὰ ὑπηρετῇ μὲ τὸ ξίφος του τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν πατρίδα του, καὶ νὰ ὑπερασπίζῃ τὸν βασιλέα ἢ ἀνωτέρον του ἀρχηγὸν μὲ θυσίαν αὐτῆς τῆς ζωῆς του ἂν ἐπαρουσιαζέτο ἀνάγκη. Ὅλη λοιπὸν ἡ προηγουμένη ἀγωγή του ἦτο ἀσκήσις εἰς ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τέλειον ἱππότην. Ἦτο δὲ ἡ ἀγωγή αὕτη ὁμοία πρὸς τὴν τῶν Σπαρτιατῶν, διότι καὶ εἰς ψῦχος καὶ εἰς ἀγρυπνίας καὶ εἰς νηστείας καὶ ἄλλας κακουχίας ἐσκληρύνοντο οἱ νεαροὶ δόκιμοι, καὶ εἰς ὑποταγὴν καὶ εὐπειθειαν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους των, καὶ εἰς ἡθικότητα καὶ σεβασμὸν ἐγυμνάζοντο, τὰ πάντα δὲ ἔπρεπε νὰ ὑποφέρουν χωρὶς γογγυσμῶν καὶ παραπόνων· ἀφοῦ δὲ τέλος ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀνεδεικνύοντο ἄξιοι τοῦ ξίφους καὶ τῶν χρυσῶν πτερνιστῆρων, ἐλάμβανον αὐτὰ ἀπὸ τὸν προϊστάμενόν των καὶ εἰσῆρχοντο εἰς τὸ λαμπρὸν καὶ εὐγενὲς στάδιον τοῦ ἱππότη.

Τὸ σύστημα τοῦτο παρῆλθε πλέον καὶ οὔτε τοιαύτην σκληραγωγίαν ὑποφέρουν οἱ παῖδες, οὔτε μὲ σιδηρᾶν στολὴν ἐξέρχονται εἰς τὸν κόσμον, ὅταν γείνουν νέοι, καὶ ὅμως εἶναι ἀληθέςτατον, ὅτι χωρὶς ἀσκήσιν καὶ ἐφοπλισμὸν ὁ νέος δὲν εἶναι κατάλληλος νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ παλαίσῃ μὲ τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὴν κακίαν αὐτοῦ.

Μερικὰ παιδιὰ, εὐχομαι δὲ νὰ μὴ ᾔναι τινες τοιοῦτοι μεταξὺ τῶν μικρῶν με φίλων, φαντάζονται ὅτι τὸ νὰ ᾔναι τις εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν εἶναι τὸ καλλίτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, δὲν βλέπουν τὴν ὥρην νὰ γει-

νουν ἐνῆλικες καὶ ἀνεξάρτητοι, δνειροπολοῦν ἄνδραγαθήματα, τὰ ὁποῖα θὰ πράξουν ὅταν ἔλθῃ ἡ εὐτυχὴς ἐκείνη ὥρα, ἀνυπομονοῦν μὲ τὴν παιδείαν καὶ τὸν περιορισμὸν, τὰ ὁποῖα ἵκνουν εἰς τὴν ἡλικίαν των καὶ ζητοῦν μὲ κάθε τρόπον ν' ἀπαλλαχθοῦν αὐτῶν τῶν ὀχληρῶν καθηκόντων. Ἄλλ' ὁ δόκιμος ἱππότης ἂν ἐβάρυνετο καὶ ἀπέφευγε τὰς ἀσκήσεις τῶν ὀπλων καὶ τοῦ σώματος, τὰ ὁποῖα θὰ τὸν ἔκαμνον καλὸν πολεμιστὴν, νομίζετε ὅτι θὰ ἐχειροτονεῖτο ποτε ἀπὸ τὸν βασιλέα του; ἢ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι κατῴρθωνε νὰ φορέσῃ τοὺς χρυσοὺς πτερνιστῆρας, θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνισταθῇ εἰς ἐχθρὸν καλῶς ἀσκημένον εἰς ὅλα τὰ ἀνήκοντα εἰς ἱππότην πολεμιστὴν; ἢ μᾶλλον δὲν θὰ ἐνικατο ἐλεεινὸς εἰς τὴν πρώτην μάχην; Καὶ εἶναι λοιπὸν δυνατόν νὰ νικήσῃ νέος, ὁ ὁποῖος ἐνῆ ἦτο παῖς μαθητευόμενος, δόκιμος, διὰ νὰ εἴπωμεν οὕτω, ἀπέφευγεν ὅλα τὰ δύσκολα καὶ ὀχληρὰ καὶ ἐκύτταζε μόνον πῶς νὰ περάσῃ μὲ ὀλιγώτερον κόπον καὶ ἐνόηλιν; Πῶς νομίζετε ὅτι ὁ τοιοῦτος, ὅταν ἐξέλθῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰς δυσκολίας καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς, θὰ δυνήθῃ νὰ σταθῇ ἀφοῦ δὲν εἶναι ἐφοπλισμένος πρεπόντως διὰ τὴν μάχην; Καὶ ὅμως αἱ κοινὰ αὐτὰ δυσκολία δὲν εἶναι αἱ μόναι, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων πρέπει τις νὰ ᾔναι καλὰ ἐφοπλισμένος. Τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον μᾶς λέγει ὅτι, ὅστις ἐπιθυμῇ νὰ ζῇ καθὼς θέλει ὁ Χριστὸς, θὰ εὕρῃ ἐχθροὺς πολλοὺς εἰς τὸν κόσμον· ὀνομάζει μάλιστα τὴν χριστιανικὴν ζωὴν ἀ γ ὤ ν α, τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι τόσο εὐκαλὸν τὸ νὰ ᾔναι τις καλὸς χριστιανὸς ὅσον πολλοὶ νομίζουν, καὶ ὅτι ἁπλῶς τὸ νὰ λέγεται τις χριστιανὸς δὲν τον κάμνει καὶ πράγματι ὀπαδὸν τοῦ Χριστοῦ. Ὅπαδοὶ καὶ ἱππῶται τοῦ Χριστοῦ δύνανται νὰ ᾔναι καὶ αὐτὰ τὰ παιδιὰ, ἐὰν ἀγαποῦν Αὐτὸν καὶ πιστεύουσιν, ὅτι Αὐτὸς ἀπέθανε νὰ τοὺς λυτρώσῃ, καὶ ἐὰν ἀπὸ εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης προσπαθοῦν νὰ τὸν ὑπηρετήσιν πιστῶς. Ἄλλ' οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ διακρίνονται ἀπὸ τὴν στολὴν των καὶ χωρὶς τὴν πανοπλίαν Αὐτοῦ δὲν δύνανται νὰ νικήσουν τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὴν κακίαν. Τοῦτο μᾶς διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἄλλοι καὶ ἰδίως εἰς τὸ ἔκτον κεφάλαιον τῆς πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (στίχος 10—12) τὰ ὁποῖα σᾶς συνιστῶ καὶ παρακαλῶ νὰ ἀναγνώσχητε μὲ προσοχήν. Ἐνδυνάστε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ δυνήθητε νὰ ἀνισταθῆτε εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ. Φορέσατε τὴν ζώνην τῆς ἀληθείας, τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης, τὰ ὑποδήματα τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης καὶ τὴν περικεφαλαίαν τῆς σωτηρίας· ἀναλάβετε δὲ τὴν ἀσπίδα τῆς πίστεως, καὶ τὸ ξίφος τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἔστε βέβαιοι ὅτι μὲ τοιοῦτον ἐφοπλισμὸν θὰ διέλθετε τὴν ζωὴν ὅπως οἱ ἱππῶται τῶν παλαιῶν χρόνων περιήρχοντο τὸν κόσμον, νικῶντες τὰ κακὰ, ὑπερασπιζόντες τοὺς ἀδικουμένους καὶ ἀδυνάτους καὶ ὑποστηρίζοντες τὸ καλὸν καὶ εὐγενὲς παντοῦ καὶ πάντοτε.